

גברים ונשים מגיבים על מאמרה הפרובוקטיבי של האשה האוסטרלית, הטוענת כי רק גירוי הדגדגן מביא אשה לידי אורגזמה

הנשים מעדיפות

מיסתורי האורגזמה הושיית

בורים!

"ה כתר שקשרו לדגדגן יהרוס את "חיי המין שלי."
אמת, נכון שאני מתגרה ממגע בדגי דגן, אבל אני רואה את המגע בו כחלק זעיר מתהליך הגירוי. אני מתגרה במידה שווה כשגבר מוצץ את שדי בצורה הנכונה. מדוע לא עשו מחקר על הטיפול הנאות בשדיים?"

"בעת האחרונה גיליתי שרוב הגברים עימם אני נמצאת במיטה, מקדישים תשורה מת לב רבה לדגדגן שלי. כמוכן שהדבר בא על חשבון הזנחתם של אברים אחרים בגופי. כשאני מבקשת לסיים ומתחילה להניע את גופי בעצבנות, על מנת להתייחס חמק מקצה הלשון שנוחת בדיוק על דגדגני, שואל אותי הגבר: מדוע את מתחמקת? קראתי בעיתון שהמקום המריגש ביותר בגוף האשה הוא הדגדגן!"
לא אישה ערכה רשימה תלונות זו. והו גבר, שעקב אחר הסידרה ולבסוף החליט שגם הוא חייב לתרום לה את חלקו.

המאמר שפורסם בגיליון "העולם הזה" (2288) לפני 12 שבועות, תחת הכותרת "מיסתורי האורגזמה הנשית", עורר, כמצופה, תגובות חריפות ביותר של הזדהות ותדהמת. לא רק לגבי נשים רבות היווה המאמר גירוי ששינה את תפיסתן לגבי מקומן ביחסיהן, אלא גם כענייני גברים רבים, בני כל הגילים, היו כמאמר גירויים מדהימים.

גידה רוזן, כתבת "העולם הזה" לענייני רפואה, שגבתה כחודשים האחרונים עדיפות ותגובות של נשים זכרים על אותו מאמר, ממושיכה ככך בעמודים אלה.

על הזיותהמין של גברים ונשים בישראל הדימיון שמאחורי המציאות, ובימים אלה הוא פירסם ספר מדע בידיוני בשם תיק פחד. כעת הוא עסוק בכתיבת ספר נוסף שיקרא כיצד ליהנות ממין ללא רגשות אשם.

התגובות למאמרה של האשה האוסטרית, לית, שהתפרסמו בהעולם הזה, עוררו בצבי סקרנות שהובילה אותו לשאול ולהקשיב לתגובותיהם של נשים וגברים, שבהם פגש לאחרונה. הוא החליט לשתף את קוראי הסידרה בתגובות שליפט מי פיהם:

המהנה ביותר, הוא נהג לדחוף את לשוני, היה פוער את שפתי הנרתיק באצבעותיו ומגרה אותי עד שיגעון. בפעם האחרונה כשהייתי איתו, הוא זנח את כל המשי חקים המהנים זעסק כל העת רק בדגדגן שלי. כשהערתיו לו על כך אמר: חשבתי שתעדיפי טיפול בילתי פוסק בדגדגן. הרי קראתי שזה האיבר החשוב ביותר בגוף האישה. אני חפץ לגרום לך תענוג. "הסברתי לו שאהבתי יותר את מעשיו הקודמים. היתה זו הפעם הראשונה שתתי לוננתי באוזניו. אחרי שעה קלה הוא הלך ולא שב יותר."

מסכיר צכי צוויגנברג:
למה הדבר דומה? למלך שהיה לו הכל, ונפשו חפצה לפתע בארמון חדש. מאחר ואין מערערים על תשוקותיהם של מלכים, נגבה הכסף מהעם ונבחר האדון ריכל שעסק שלוש שנים בבניית הארמון. היצירה שהוציא מתחת ידיו היתה שכיית חמדה שאין משל לה.

כיום המיועד, בא המלך עם פמלייתו כדי להתבונן בארמון המפעים ביופיו, והנה כיסתה עננה את פני המלך. חשב המלך ואמר: איני יכול לדור בארמון זה!

מדוע? תמהו משרתי ויועציו. אמר להם: ארמון זה יפה מדי. האנשים יאמי רו: אכן, במקום מופלא דר המלך. במקום להתיירא ולכבד את המלך יהיו כולם מלאי הערצה ליכולתו של האדריכל בעל הכישרון.

הירסו ארמון זה, אמר המלך, בנו לי משכן כזה שהאנשים יבחינו בי ובתייפ ארתי, ולא בתפיארת קירותי. הבאתי משל זה מפני שהדגדגן רומם והועלה לדרגה כליכך גבוהה, עד שגיש כחו כל השאר. המלך והמלכה הועמדו בצל, ואסכולת הדגדגן, בעלותיו (הנשים) ומעריציו שולטים בכיפה.

קירותיו של הארמון היפה שניבנה בשביל המלך הרי הוא נימשל לדגדגן. אני מוכן לצאת מעולם אגדות המלכים וארמונותיהם, ולהתייחס לאגדות הדגדגן. משום שאני גבר, וסובל מחסרונה של פיסת הבשר רוויית עצבי התענוג, אני נוקט בגישה זהירה בכובאי להתייחס לתי חום, שהתנסותי בו היא חיצונית בלבד. ביקרתי לאחרונה במספר מסיבות, וכרי גיל, אחרי שמיצינו את כל הנושאים שעליהם משוחחים במסיבה, התחלנו לשור